

Кръстю Кръстев

Бог

БОГ живееше на улица „Грите кедъра“ 66, в апартамент на третия етаж и сутрин гледаше през прозореца към унилата градинка долу, в която хората разхождаха малки и големи песове, същества без грижи и страх. В това състояние той се превръщаше от демиург в обикновен агностик, тоест от творец в личност, която смята света за непознаваем и нещо повече, ругае го.

Веднъж, в гадно ноемврийско утро, когато на върха на дървото отсреща се люлееше последното есенно листо, БОГ се затътри в кухнята си и взе да рови за кафе, като пътем сложи две филийки в тостера. Тази нужда всяка сутрин да изплува от някакви пространства, да търси пипнешком цигарите край компютъра и да се разтърсва от кашлица, показваше, че той е едно божество без особени претенции...

Нещо произлезе и две прегорели филийки влязоха в орбита из помещението, достигнаха апогей над кухненската маса, после последва и перигей над микровълновата печка и всичко се сгромоляса в мивката.

БОГ отиде в другата стая и пусна своя пентиум. В компютъра нещо заскърца, взе да стърже, започна се една проверка на всички нива, начена се повсеместно тестване и претакане. Най-сетне машината издаде тържествуващ фанфарен сигнал, показаха се някакви лекомислени картинки и после пръстите написаха: PRINCE. ПРИНЦ.

От мрака се разнесе ориенталска музика, нещо взе да се кълби и заражда, и пред очите на БОГ изплува неописуемо красив виртуален дворец. Компютърът проникна в залите на двореца, където ПРИНЦЕСАТА тичаше тревожно с прелестни малки обувчици. Факли горяха по стените, а подът беше покрит с персийски килим и в средата се издигаше шадраванче.

ПРИНЦЕСАТА се спря и впери ужасени очи към тъмнината между две колони в дъното на залата. От там се появи с ръмжене великият везир ДЖАФАР с лилава чалма на главата и бяло наметало.

ДЖАФАР без съмнение беше злодей и диване. Той протегна лапи към ПРИНЦЕСАТА, но тя му обърна гръб. Тогава везирът вдигна високо ръце, светкавици разтърсиха компютъра и пред краката на девойката се появи пясъчен часовник.

БОГ запали цигара и почака. Появи се надпис: „Тя или ще се ожени за ДЖАФАР, или ще умре след час“.

– Ще ти приседне! – каза БОГ. Ръцете му отново докоснаха клавишите и на екрана се появи той, ПРИНЦА. Приличаше на гимнастик, който се готви да изпълни съчетание на халки.

– Напред! – каза БОГ. – Премини всички препятствия и освободи

ПРИНЦЕСАТА!

БОГ беше особено нервен, когато се споменеше моралът. Станеше ли дума за морал, започваше да се чеше, да сумти, да изказва маниашки мнения и изобщо ставаше нетърпим... И сега, щом на монитора се появи играта PRINCE, изникнаха няколко въпроса, всичките в областта на морала. ПРИНЦЕСАТА, която тичаше из залите на двореца с прелестни малки обувчици, без съмнение имаше някакво житейско предназначение. Какво бе то? Така попита БОГ. Какво бе то, дявол да го вземе? Да бъде открадната, да бъде омъжена насила, да бъде оставена да се превърне в стара мома, докато се търкаля из възглавниците и се посипва с пудра захар от локума си. Разбира се, съществуваше и възможност да бъде освободена от ПРИНЦА, което щеше да доведе до ново, по-префинено робство. Както и да е...

БОГ се обви в дим и заприлича на някакъв Зевс, който съзерцава от Олимп Троянската война. Той разхождаше ПРИНЦЕСАТА из коридорите на двореца и факлите горяха с оранжеви пламъци по стените. А ПРИНЦЪТ приседна на една каменна пейка и се замисли, подпрял с ръка главата си. Бог се откъсна от екрана и си зададе някои въпроси. Например, достатъчно ли е да си висше същество, за да погълнеш седем бири? Ето това нещо, плюс загадката къде по дяволите е венчалната халка от пръста ти, след като добре си спомняш, че си прекарал вечерта в компанията на безполови хакери? И какво ще произлезе от това, когато БОГИНЯТА рано или късно научи?

Мишката се размърда под ръката на БОГ и ТОЙ видя, че виртуалният свят се е променил, докато беше извън погледа му.

БОГ каза:

– Мамка му!

ПРИНЦЪТ беше извадил от един стар сандък за съкровища малък лаптоп, сложил го беше на коленете си и пишеше нещо. На екрана на Божеството се появи иконка, после прозорче, после игрива стрелка и накрая потекоха думи:

– Толкова пъти освобождавах ПРИНЦЕСАТА, че мога да бъда наречен ветеран! А най-смешното е, че изобщо не приемам ИГРАТА! Противна ми е! Мразя да преодолявам вълчи ями, да убивам извънземни и някакви лигави дракони, дразни ме това бърхане, мушкане, ръфане, стреляне, избухване, пропадане, накълцване, анихилиране и гонитбата из виртуални помийни ями! А ПРИНЦЕСАТА между впрочем, мечтае да попадне в грубите лапи на ДЖАФАР! Исква да пици и да рита с крачета! И да нареди ДЖАФАРЧЕТА. И евнусите из подземията се

умориха да ме преследват с ятаганите си, и златната рибка в шадравана се скапа да изпълнява желания, да не говорим, че Вълшебната лампа съвсем ръждяса!

Виждаше се, че PRINCE има собствен стил, не се затруднява при употребата на глаголите и добре изразява писмено различни психологични състояния.

В този момент зад ъгъла се показа ПРИНЦЕСАТА, избута с лакът ПРИНЦА, клекна пред лаптопа и нервно написа:

– Прав е! Не искам тази ИГРА!

БОГ отговори:

– Но това е моята игра, дал съм за нея сто и петдесет долара!

ПРИНЦЪТ пробяга с пръсти по клавиатурата:

– Тръгваме си!

Евнусите се подредиха в редица по двама, взеха да маршируват на място и тръгнаха да излизат по един подземен тунел. ПРИНЦЕСАТА се връцна, ПРИНЦЪТ пожела да напише още нещо, но БОГ протегна ръка и изключи компютъра. Светът на екрана се сви до светла точкица, после и тя изчезна.

– Да ви видя сега! – каза БОГ и включи пак пентиума.

На монитора изгря надпис „Good morning“. Добро утро, започваме пак!

БОГ се усмихна и си припомни ПОТОПА и Ной с неговото корабче на ПЪРВО НИВО на играта.

Да, Боговете обичат да започват отначало!

КРАЙ

© Кръстю Кръстев

Източник: <http://www.fantastika-bg.com> (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1253>]